

ROMÂNIA
CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
- SECȚIILE UNITE -

DECIZIA nr. II

Dosar nr. 1/2001

Ședința publică de la 26 februarie 2001

Sub președinția

Președintelui Curții Supreme de Justiție.

S-a luat în examinare recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, cu privire la căile de atac la care este supusă încheierea dată de judecătorul de la biroul de carte funciară și instanța căreia îi revine competența să le soluționeze.

Ministerul Public a fost reprezentat de procurorul

Reprezentantul Ministerului Public a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că încheierea dată de judecătorul de la biroul de carte funciară este supusă ambelor căi ordinare de atac, respectiv, apelului care se judecă de tribunal și recursului, care se judecă de curtea de apel.

SECȚIILE UNITE.

Deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art.52 alin.2 din Legea nr.7/1996, a cadastrului și a publicității imobiliare, precum și a art.2 pct.2 și art.3 pct.3 din Codul de procedură civilă, instanțele judecătorești s-au pronunțat diferit cu privire la căile de atac la care este supusă încheierea dată de judecătorul de la biroul de carte funciară și la instanțele cărora le revine competența de a le soluționa.

Astfel, unele instanțe au considerat că încheierile menționate pot fi atacate cu plângere la judecătorie și, apoi, cu apel la tribunal, iar în final cu recurs la curtea de apel.

Alte instanțe, însă, s-au pronunțat în sensul că împotriva încheierilor judecătorului de la biroul de carte funciară pot fi exercitate calea de atac a apelului, care se judecă de tribunal, și a recursului, care se judecă de curtea de apel.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Potrivit reglementărilor cuprinse în art.49 alin.1 din Legea nr.7/1996, cererea de înscriere în cartea funciară se depune, însoțită de înscrisul original sau de copia legalizată de pe acesta, prin care se constată actul sau faptul juridic a cărui înscriere se cere, la biroul de carte funciară al judecătoriei.

Prin art.50 alin.1 din aceeași lege se prevede că, în cazul în care înscrisul îndeplinește condițiile prevăzute în acel articol, judecătorul de la biroul de carte funciară admite cererea și dispune înscrierea prin încheiere.

În cazul în care, însă, nu întrunește condițiile prevăzute de lege, cererea de înscriere în cartea funciară se respinge, în conformitate cu art.51 alin.1 din legea menționată, prin încheiere motivată, dispoziție care, potrivit alineatului 2 al aceluiași articol, este aplicabilă și în cazul cererilor de radiere.

Este de reținut că, indiferent de soluția pronunțată de judecătorul de la biroul de carte funciară, prin art.52 alin.1 din Lege s-a instituit obligativitatea comunicării acesteia atât celui care a cerut înscrierea sau radierea unui act sau fapt juridic, cât și celorlalte persoane interesate.

Totodată, prin alineatul 2 al acestui articol se mai prevede că "încheierea este supusă căilor ordinare de atac".

Din caracterul imperativ al acestei dispoziții rezultă – așadar – că o atare încheiere nu poate fi atacată cu plângere, adresată judecătoriei în cadrul căreia funcționează biroul de carte funciară, ci este supusă numai căilor de atac reglementate prin Codul de procedură civilă, potrivit distincțiilor cuprinse în dispozițiile sale.

Ca urmare, ținându-se seama că prin dispoziția menționată s-a prevăzut posibilitatea atacării acestor încheieri prin folosirea căilor ce se pot exercita împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în primă instanță, se constată că reglementările aplicabile în materia respectivă sunt cele înscrise în textele din Codul de procedură civilă care se referă la competența instanțelor de a judeca în cazul căilor de atac ce vizează hotărârile pronunțate de judecătorii în primă instanță.

Cum, prin art.2 pct.2 și art.3 pct.3 din Codul de procedură civilă se prevede că apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în primă instanță sunt judecate de tribunale, iar recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel sunt judecate de curțile de apel, se impune concluzia că și judecarea căilor de atac ce vizează o încheiere dată de judecătorul de la biroul de carte funciară trebuie să aibă loc potrivit aceluiași distincții privind competența materială.

De altfel, din moment ce cererile care se soluționează pe calea încheierii date de judecătorul de carte funciară sunt necontencioase, este evident că și sub acest aspect o astfel de Încheiere este supusă, potrivit art.336 alin.2 din Codul de procedură civilă, căii de atac a apelului, cu posibilitatea atacării cu recurs a soluției pronunțate în apel.

În consecință, în conformitate cu dispozițiile art.26 lit.b din Legea Curții Supreme de Justiție nr.56/1993, republicată, precum și cu cele ale art.329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că încheierea dată de judecătorul de la biroul de carte funciară este supusă căii de atac a apelului, care se judecă de tribunal, precum și celei a recursului, care se judecă de curtea de apel.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art.52 alin.2 din Legea nr.7/1996, a art.2 pct.2 și art.3 pct.3 din Codul de procedură civilă, stabilește că încheierea dată de judecătorul

de la biroul de carte funciatară este supusă caii de atac a apelului care se judeca de tribunal, și celei a recursului care se judecă de curtea de apel.

Obligatorie pentru instanțe, conform art.329 alin.3. Teza a II-a din Codul de procedură civilă

Pronunțată, în ședința publică, azi 26 februarie 2001.

